

Tôi thấy Bảo ngủ, muốn chạm lên đôi má anh nhưng lại rút tay lại vì tôi sợ, tôi sợ cảm xúc sẽ lẫn át lý trí...

Sáng hôm sau Bảo bật dậy rồi ôm đầu về đầu đầu... mẹ của Thảo gõ cửa

-Dậy rồi thì rửa mặt rồi ra ăn sáng đi con

-Dạ vâng...

Bảo nhìn xung quanh không thấy Thảo...

-Nó đi học rồi...

-Vâng ...

Bảo ăn vội bát cháo của mẹ Thảo nấu

-Con đừng say quá hại lắm, mẹ biết công việc của con nhưng nếu k phải vì cv nên hạn chế

-Con hiểu...con cũng xin phép đi luôn đây...

Bảo lau miệng rồi xuống dưới lái xe phóng đi...điện thoại của Ngọc reo lên

-Nói đi

-Anh đang ở đâu hôm qua em gọi anh k dc

-Khi nào anh gọi thì hãy nói chuyện còn em gọi anh k nghe đâu

-Tại sao

-Anh bận...

-Em sắp sinh rồi mà anh vô tâm vậy có được không?

-Sinh con xong chúng ta cũng đường ai nấy đi mà em, em quên anh còn vợ à, đưa con k thể ràng buộc anh được em hiểu không...ít tuổi còn cả tương lai hãy kín đáo sinh con rồi ra đi êm đẹp...

-Vậy anh đã nói trong thời gian em mang thai có thể đối tốt vs em cơ mà

-Anh đang rất tốt và lịch sự với em, em hay những cô gái thoáng qua đời anh rất nhiều thế nên anh chẳng bao giờ nghĩ đến em ra sao hay có cảm nhận thế nào vì anh không quan tâm...

-Vợ anh biết mà vẫn tha thứ cho anh sao

Bảo tức vì câu hỏi của Ngọc

-Đó không phải việc của em...đừng nhắc đến vợ anh em chưa đủ tuổi đâu...

Bảo cúp máy Ngọc tức rồi suy nghĩ...nghe thám tử nói cô ta và anh Bảo k có sống chung lâu rồi, chắc chắn họ có trục trặc mình nên nhân cơ hội này dùng chiêu tình cảm diệt tận gốc để con của mình có thể đàn ông có bố trọn vẹn...

Tôi vừa tan học thì gặp Ngọc đứng ở cổng trường với chiếc bụng bầu to...Ngọc e thẹn cúi chào tôi

-Em chào chị Thảo,em và chị nói chuyện một chút được k ạ...

-Chị nghĩ giữa chúng ta k nên nói chuyện

-Em chỉ xin 5-10p thôi ạ...

Chị nhìn thấy Ngọc và Thảo sang bên đường uống vào quán cà phê,Lan hẩy vai

-Này Thảo đâu

-Nó chắc có việc bận mình về trước đi vậy

Tôi trong chiếc áo sơ mi trắng nhìn Ngọc,cô gái vẻ đầy non nớt cứ e thẹn khi nhìn tôi

-Em sắp sinh rồi chị ạ em thật sự buồn lắm vì em đã xen vào anh chị em thật sự xin lỗi chị nhiều ạ (Ngọc cúi đầu xin lỗi)

-Khởi đầu từ ai từ anh Bảo hay em

-Em xin lỗi chị nhưng anh ấy chủ động chị ạ,anh ấy hỏi em “ còn trinh không” em nói thật em sợ lắm nhưng anh ấy cứ ép em,doạ em nếu k cho ngủ thì ông em đi tù nên em nằm yên cho anh ấy làm ,đau đớn lắm chị ơi

Tôi nắm chặt tay nghĩ đến khi xưa Bảo cũng ép mình như vậy,anh ta từng chút một ép buộc mình...

-Vậy giờ em muốn nói chuyện gì

-Anh ấy nói sinh con xong thì em phải ra đi,em biết là em sai khi qua đêm với người có vợ nhưng đó là ngoài ý muốn chị ạ,em gần ngày sinh rồi lại cứ thương con k có đủ cả bố cả mẹ,chỉ mong sao em bé này chị sẽ chăm và coi nó như con đẻ là em ra đi không mong gì hơn ạ...

Tôi lúng túng suy nghĩ lời Ngọc nói

-Chị k can đảm nuôi con của em được...chị nói rất chân thật

-Vậy chị k lo con của em sẽ ra sao khi thiếu tình thương của bố và mẹ...trước đây anh ấy có nói sẽ ly hôn nhưng sau đó anh ấy lại thay đổi...nếu thật sự anh chị ly hôn thì con của em có cơ hội có cả bố và mẹ,em k có ý gì đâu chỉ là đây là lời anh Bảo nói lúc trước nên em mới cứ chờ đợi và để lại em bé tới tận bây giờ...

-Anh ta nói vs em ly hôn sao?

-Dạ vâng còn nói ...

-Nói gì ,em cứ nói đừng ngại

-em chỉ nghe lúc anh ấy nói chuyện điện thoại là chị không đẻ được nên anh ấy không sớm thì muộn cũng chia tay...

-chị về trước đây,chuyện hôm nay chị nghĩ e và anh Bảo nên nói rõ ràng với nhau còn về phía chị,chị sẵn sàng ly hôn bất cứ lúc nào ...

Thảo ra đi vẻ tức giận còn Ngọc cười nhếch mồm...Tôi đi như đũa mất hồn giữa đường ,hoá ra để dỗ gái ngon ngọt anh ta chấp nhận nói sẽ ly hôn vợ và sau khi có được người ta anh ta lại lật mặt...mình k thể để hấn tiếp cận thêm nữa,sẽ chỉ là con rối cho hắn mà thôi...

Tôi đứng trên chiếc cầu dẫn ra nhà hàng trên du thuyền nơi lần đầu chúng tôi nói chuyện ...cứ đứng ôm miệng khóc nhìn dòng sông “ Tại sao anh lại đối vs tôi như vậy Đặng Ngọc Bảo...tại sao anh có thể đắm say vs cô gái khác khi chúng ta chưa chia tay,tại sao vậy”...

Tại nhà Thảo mẹ của Thảo nhận được cuộc gọi của con gái mà bà đột nhiên bật khóc

-Con đi đi đến nơi con cảm thấy không buồn nữa thì con đi đi,mẹ sẽ k hỏi con đi đâu chỉ cần con hết buồn...chỉ cần con hết buồn thôi con à...

Hôm sau Bảo nhìn lớp của Thảo ở trên sân trường k có Thảo đâu,từ tối qua nhắn tin và gọi điện cũng không được...anh ta hỏi Chi

-Thảo có báo nghỉ là vì sao không

-Mẹ Thảo đến đưa giấy phép nói ốm nghỉ còn chưa biết bh đi học lại ạ

-Ốm sao?

Bảo phóng xe tới nhà của Thảo thì thấy khoá cửa...anh ta đứng chờ cho đến tối thấy mẹ của Thảo đi làm về ...

-Thảo ốm thế nào vậy mẹ

-Nó không ốm mà nó bỏ nhà đi rồi

-Bỏ nhà đi

-Phải cậu đã làm gì để nó bỏ đi thế này,nó gọi cho tôi khóc rất nhiều,chỉ nói là rất đau lòng và phải tạm rời xa nơi này...tôi k hiểu rốt cuộc có chuyện gì...cậu làm gì con của tôi để nó phải như vậy...

Bảo nhắm mắt thở dài...

Bảo phóng xe tới nhà Lan ...

-Nó k có đến đây em gọi cũng k dc

-Nhà Chi ở đâu cho anh địa chỉ

Bảo lại phóng xe tới nhà Chi...

-Em k có gọi được cho nó anh ạ...mất tích luôn rồi ...Có chuyện gì vậy anh

-Anh cảm ơn

Bảo k nói gì lẳng lặng lên xe trời đổ cơn mưa...anh ta tìm khắp nơi,những nơi mà Thảo có thể đến đều không có,họ hàng,anh em,ở quê thậm chí vào tận sài gòn nhà dì Thảo ...

Không có,không có...đây cũng k có...em đang ở đâu vậy anh rất nhớ em...

Mẹ của Bảo thấy con trai râu ria lởm chởm

-Mai con có xét xử mà sao để râu ria thế kia

-Mẹ tới nhà sao k gọi con trước

Mẹ Bảo thấy Bảo tiêu tụy liền hỏi cô giúp việc

-Thảo chưa về sao

-Chưa ạ ...k thấy về bà chủ ạ...

Chi gọi cho Bảo, Bảo ẩn nghe vội vã

-Có tin rồi à em

-Không anh ơi nhưng em nhớ ra trước hôm ý em nhớ có cô gái đi cùng anh ở rạp chiếu phim có đến gặp Thảo, hai người ra cafe nói gì đó rồi hôm sau nó mới biến mất...

-cô gái...anh hiểu rồi...

Bảo thay đổi sắc mặt, anh ta vào tắm cạo râu sạch sẽ choàng sơ mi kẻ xanh lên người mặc quần tây rồi lên chiếc xe sang phóng tới khu chung cư...ấn chuông cửa thấy Ngọc mở cửa cười

-Anh ...vui quá anh tới rồi

Bảo □óp cổ Ngọc

-Em đã nói gì vs Thảo nói nhanh

-Anh sao vậy anh bình tĩnh đã

-Nếu k nói rõ thì đừng trách

-Em chỉ nói vs chị ấy chuyện giữa chúng ta k có gì và mong chị ấy quay lại với anh thôi ạ

-Thật k?

-Thật ạ, nhưng chị ấy nói muốn ly hôn càng sớm càng tốt...

-Em nói dối sao qua được mắt anh, anh là chánh án nhìn thấu tâm can người khác qua ánh mắt và lời nói, nói cho chuẩn em đã nói gì

Bảo □óp cổ Ngọc chặt hơn

-Em nói hãy để cho con chúng ta có bố có mẹ được chưa...

Bảo cười nhẹ

-Có chắc đứa bé này là con của tôi không mà đòi có cả bố vs mẹ

Bảo hất Ngọc ngồi xuống ghế

-K con anh thì ai sao anh có thể lật lọng như vậy được

-Ai mà biết được, cứ để ra rồi xét nghiệm mới được công nhận thằng này chịu trách nhiệm nhưng k có nghĩa ngu hiểu k?

Bảo quay đi Ngọc ôm bụng vẻ mặt đầy lo lắng...

Bảo phóng xe tới cây cầu gặp Thảo khi xưa ,anh ta châm thuốc hút rồi buồn bã nhìn dòng sông ..." Em rốt cuộc ở đâu vậy ,anh sắp k chịu được nữa khi không thấy em tồn tại trong tầm mắt..."

Bảo bỏ điện thoại ra phần ghi chú những ngày con mất ...anh ta sờ vào dòng đầu tiên ngày đứa trẻ đầu bị phá bỏ ...thoát ra bên ngoài ảnh cưới làm ảnh đại diện " Anh sai rất nhiều rồi phải không nhưng anh chẳng giỏi nói đâu, chỉ vì yêu em quá lâu"

Bảo nói rồi đột nhiên nước mắt rơi vô định tách...xuống màn hình điện thoại...Anh ta nhớ khi cầu hôn Thảo bên canada trong căn phòng đầy nến và hoa hồng...

Anh nhất định sẽ tìm thấy em...